

Jævnt skridende

Naar Smaa-børn klyn-ker ved Af - ten - ti - de, vil ik - ke le - ge, vil ik - ke ri - de paa

1. Naar Smaa-børn klynker ved Aftentide,
vil ikke lege, vil ikke ride
paa Hesten, som hedder Abildgraa,
saa er det Ole, der banker paa.
2. Og naar du lægger din Kind paa Pudén,
mens Maanen titter igennem Rudén,
saa hvisker sagte den lille Mand:
"Nu vil vi ride til Drømmeland."
3. Sin Paraply holder Ole over
din lille Seng, før du rigtig sover,
men naar du lukker dit Øjelaag,
bli'r Paraplyen en Billedbog.
4. Du skimter Nisser med røde Huer,
som leger Skjul mellem Myretuer.
De mørke Graner har Nissen kær,
han ved, de bliver til Juletrær.
5. Men Kilden skummer – kan du begribe,
hvordan den blev til en Sø med Skibe,
der sagte vugger sig ned og op,
i Blink af Sol over Bølgetop?
6. Og Anden rapper, og Frøen kvækker,
og langs med Bredden bag stolte Rækker
af Siv og Rør gror de sære Straa
med høje laadne Kabuser paa.
7. Hvad nu! det blev jo til smaa Gardister
med hver sin Sabel og sin Tornister,
og stiv og strunk staar den hele Flok –
ja, Ole maler nu vittigt nok!
8. Men vækker Mor dig med Kys paa Munden,
er Ole lige med et forsvunden.
Og vil du vide, hvor han blev a',
jeg tror, han løb til Amerika.
9. Derovre sover nu Folk om Dagen,
og Ole hjælper dem, det er Sagen;
men naar vi atter faar Lampen tændt,
er Ole hjemme, og Rejsen endt.

Christian Dabelsteen